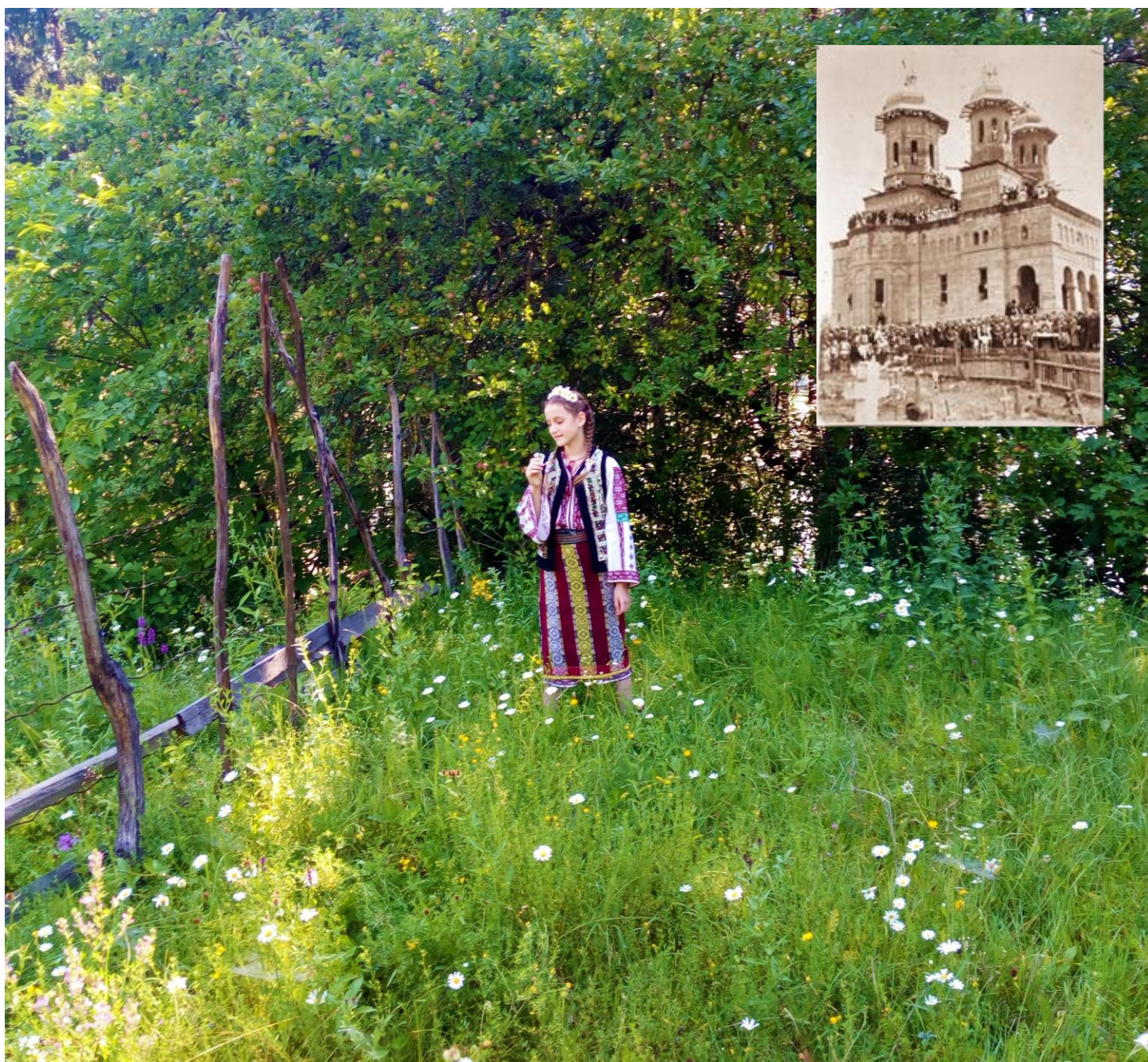

ECOUL HANGULUI

ANUL IV, NR. 13

Director: LILIANA PÎNTEA

DAR DIVIN

*Iubirea e un dar divin
Doamne-ți mulțumesc și mă închin
O vreme, El o lasă între noi,
Dar ea ne însoțește și-n Viața de Apoi.*

*Iubirea este hrana sufletelor noastre
Și izvorăște de sus, de printre astre.
În inimi își face cuibul ei vremelnic.
Ne leagă însă, pe-amândoi, temeinic.*

*Acest sentiment este curat și sfânt;
Fără el viața, e goală, pe pământ.
El leagă sufletul meu de sufletul tău,
Cu binecuvântarea lui Dumnezeu.*

*Iubirea-i eternă, e Sus, e Dumnezeu,
Aici ea leagă sufletul tău de sufletul meu.
Nnicând ea nu se stinge, rămâne veșnic
vie,
Iar la soroc se-ntoarce-n Veșnicie.*

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2013
Anul IV, numărul 13*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

„ Când rămâi singur **înveți** în ciuda a tot ceea ce ai pierdut ... **DUMNEZEU e singurul care rămâne lângă tine..**”

« Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca astăzi toată ziua să am grijă să mă lepăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac, și astfel, ținând la mine, Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase ajută-mi ca rugăciunea Prea Sfânt Numelui Tău să-mi lucreze în minte mai repede decât fulgerul pe cer, ca nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, că iată mint în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochiul minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind inimile

noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, și așa risipim în deșertăciuni zilele noastre, umiliți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Pune foc temniței în care Te ținem, aprinde dragostea Ta în inimile noastre, arde spinii patimilor și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul, că Duhul Tău cel Sfânt Se roagă pentru noi cu suspine negărite, când graiul și mintea noastră rămân pe jos neputincioase.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că nu ne dăm seama ce nedesăvârșiți suntem, cât ești de aproape de sufletele noastre și cât Te depărtăm prin micimile noastre, ci luminează lumina Ta peste noi ca să vedem lumea prin ochii Tăi, să trăim în veac prin viața Ta, lumina și bucuria noastră, slavă Ție. Amin.”

(Rugăciunea Părintelui Arsenie Boca)

„Iată până unde merge iubirea de oameni a lui Iisus: că și în ziua mâniei divine le deschide o porțiță a milostivirii. Iată, Împăratul Cerurilor alergând după ultimul supus al Împărăției Sale. Cred că aceasta e iubirea fără margini.” („Cuvinte vii”)

„Dumnezeu este cu adevărat singura mea nădejde. El este pentru mine totul.”
(Sfântul Ioan de Kronstadt)

BIM! BAM! BUF!

Bim, Bam, Buf...

- Cine-i acolo?

- Eu sunt Bunul Dumnezeu!

- Ce dorești oare?

- Vreau flori de toate culorile!

- Doamne, du-Te pe drumul florilor!

Bim, bam, buf !

- Cine-i acolo?

- Eu sunt Arhanghelul Rafael!

- Și ce dorești oare?

- Vreau o mână de foc!

- Arhanghele caută drumul focului
și-l vei găsi!

Bim, bam, buf!

- Cine-i acolo?

- Eu sunt Mama micului Iisus!

- Și ce dorești oare?

- Nu vreau decât un scutec să-mi

învelesc copilașul!

- Mamă a micului Iisus, n-am nici un scutec decât cămașa mea...ți-o dau!

.....

- Nu mai ai cămașă pe tine, Gica? o întrebam eu.

- Sigur că am, păpușica mea, acum am cămașă.

Și-și ridica puțin din poale și-i vedeam tivul cămășuței, pe sub rochia devenită prea scurtă. Îmi povestea multe, știa câte în lună și în stele, dar toate mi le înșira cu o voce șoptită, ca și cum urechi nevăzute ne-ar fi ascultat pe furiș.

Ne jucam într-o .....(pășune, câmp, plai...) în care creșteau mușețel sălbatic, maci cu flori roșii, buruieni înalte care aproape atingeau cerul. Ne întindeam amândouă sub vălurile acestei mări de verdeață care se unduia în voia vântului. Priveam deasupra noastră pe cerul imens și departat, norii albi ca niște armăsari alergând spre marginile zărilor, înhămați la caleașca Sfântului Ilie, stăpânul furtunilor. În jurul florilor, fluturi cu aripioare sinilii se așezau pe câte o petală, pâna soseau gărgărițele care se dădeau de-a berbeleacul pe firele de iarbă, în sus sau în jos și-i speriau alungându-i.

Aveam patru ani, Gica doisprezece. Era drăguță și-mi plăceau ochii ei albaștri ca aripile fluturașilor cu privirea tristă, tristă...Stătea cu noi. Mama o angajase ca să aibă grijă de mine în fiecare moment, mai ales când se ducea ea la tratament.

Stăteam pe afară mai ales în clipele când ziua se pierdea la orizont și umbra arborilor se lungea în lumina ca mierea a crepusculului. Când soarele se culca la marginea zărilor și norii se colorau în roșu-violet, Gica spunea : ``mâine are să bată vântul``, iar eu știam ca tot ce spune Gica era adevărul-adevărat.

Dar mai știam că într-o bună zi Gica avea să plece în sat la ea...și să nu se mai întoarcă.

Mama ei era foarte bolnavă, în primavară scupase sânge. În fiecare zi, cu inima cât un purice și cu frica ascunsă în fundul sufletului meu o întrebam :

- Când ai să pleci tu, Gica?

Scriitori consacrați

Scriitori consacrați

Scriitori consacrați

- Am să plec când vei vedea pe cer că berzele se strâng în șiruri lungi ca să-și ia drumul spre țările lor îndepărtate și când mama nu va mai părăsi patul. Am frațiori mai mici acasă, trebuie să am grijă de ei, să le dau să manânce...

- Și pe mine mă lași singură... Gica, ia-mă și pe mine, ia-mă și pe mine cu tine!

Și stropi de lacrimi începeau să ude iarba sub picioarele mele.

- Nu te necăji ... am să mă întorc, mă întorc eu...

- Îmi promiți ?

- Îți promit !

Nu eram deloc sigură că Gica își va ține promisiunea. O soră mai mare are atâtea de lucru acasă. În fiecare dimineață mă uitam pe cer, pândind stolurile de berze care trebuiau să zboare în

rotocoale largi, pregătindu-se de drum. Dar nu se zăream nici o aripă și nici un cioc de barză și asta mă liniștea.

Bim, bam, buf...

- Cine ești Tu?

- Eu sunt Domnul Dumnezeu, am venit s-o duc pe Gica acasă..

- Gica nu poate să plece, trebuie să stea cu mine... dar dacă vreți am să vă culeg un buchet mare, mare de flori de toate culorile...

Era spre seara. Gica terminase scăunelele, măsuțele și alte mobile mici pe care le confecționa din tulpinele unor ierburi înalte și bătoase pe care le mâncau oile. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Nimeni în cursul vieții mele nu va mai ști să le facă. Ma așezasem și eu pe iarbă lângă Gica. De la mine se vedea valea și o potecă șerpuitoare care urca pe deal, spre noi.

Și în clipa următoare am văzut îngrozită ceea ce n-aș fi trebuit să văd...Piaza rea.

Pe potecuța care urca pe costișă venea, calcând încet și rar, ca și cum și-ar fi numărat pașii, o vecină din sat. O vedeam venind dar tăceam încremenită cu spaima în suflet. Nu-i spuneam nimic celei de lângă

mine. După un timp femeia gândi că s-a apropiat îndestul ca s-o auzim și strigă : "Gica...Gica..."

Gica sări în picioare:

- De ce ai venit?

- Mamă-ta scuipe sânge și plânge și plânge ! Te cheamă să te întorci acasă.

M-am sculat și eu și am alergat spre ea.

- Gica, Gica nu pleca ! Uită-te pe cer, vezi vreo barză care se pregătește de plecare?

Gica se uita la mine lung, cu ochii ei albaștri în care se iveau primele lacrimi .

- Au să plece mâine!

Apoi se întoarse și o luă la fugă desculță, pe poteca dinspre vale. Își aruncase sandalele în iarbă ca să poată fugi mai iute.

Nu s-a mai întors niciodată.

Dupa atâția, ani eu.. tot o mai aștept.

Doar mi-a promis...

Scriitoarea AMZA MARGARETA, București

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Ludoteca Hangu – speranța unui zâmbet de copil

"Toți oamenii mari au fost mai întâi copii... însă doar câțiva își amintesc."

Antoine de Saint-Exupéry

Fiecare vis împlinit ascunde o poveste, o poveste scrisă cu pasiune, cu perseverență, cu încredere, cu suflet.

De data aceasta povestea Ludotecii Hangu - speranța unui zâmbet au scris-o membrii Asociației KGSC Community, acești oameni speciali, adevărate modele de dăruire, de entuziasm, care nu au uitat nici măcar o clipă că și ei au fost copii și că

fiecare jucărie primită le-a adus zâmbete și bucurii..

Nici eu nu am uitat că am fost cândva copil, iar copiii care trec pragul bibliotecii îmi amintesc, clipă de clipă acest lucru, poate de aceea am visat atât de mult o ludotecă, doar că ludoteca din cadrul Bibliotecii Hangu nu a fost multă vreme, decât o dorință încolțită în mintea mea, un ideal la care nu am renunțat niciodată, prin care aș fi putut să le ofer jocuri și jucării și copiilor care nu-și permit să se bucure de aceste mici minuni, iar mai apoi a luat forma unui proiect fără sorți de izbândă și atât.

Asociația KGSC Community a transformat visul meu în realitate. E fantastic ca într-o bibliotecă să existe un spațiu special cu jocuri și jucării cu care copiii să se joace și pe care să le împrumute, în mod special pentru copiii care nu au jucării. Jocurile și jucăriile sunt cele care ne colorează copilăria și ne

acompaniază devenirea.

Uneori e atât de greu să găsim cuvintele potrivite în încercarea de a descrie trăirile, emoțiile și sentimentele care prind viață atunci când ținem în pumni vise și dorințe rămase multă, enorm de multă vreme, în stadiul de iluzii, și care, printr-un miracol, devin dintr-o dată realitate...

*Nici măcar nu știu cu ce să încep. Cu faptul că am rămas surprinsă când am văzut **membrii echipei KGSC (Alexandra Laura Lăptoiu, Anca Dragomir, Mirela Lăptoiu, Laurențiu Dragomir și Viorel Olaru) sub bagheta domnului Ciprian Dragomir***

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

care a revenit, spre marea noastră bucurie, din nou la Hangu, atât de tineri, aproape copii, dar atât de responsabili, atât de determinați, atât de entuziaști, atât de plini de pasiune după aproape 500 de

km de mers în mașină de la București la Hangu, motivați doar de dorința de a schimba ceva în bine, pentru că sunt doar VOLUNTARI, sau cu faptul că, deși știam câtă bucurie vor aduce în sufletul copiilor jocurile și jucăriile, euforia și veselia lor au depășit granițele imaginației mele.

Voluntarii Asociației KGSC Community au dărâmat toate legile nescrise ale neîncrederii, demonstrând că pasiunea, tenacitatea și devotamentul pot realiza imposibilul.

La inaugurarea ludotecii au fost prezenți pe lângă membrii Asociației KGSC Community, domnul Primar Gavril Lupu, două reprezentante ale PitiClic (producător de softuri educaționale)

voluntarii bibliotecii și copii.

Jocul, jocurile și jucăriile dețin cel mai important loc în viața copiilor, însă nu m-am gândit nici măcar o clipă că ludoteca nu se va bucura de aprecierea și admirația celor mici, dar nu mi-am imaginat niciodată că va avea un succes atât de mare și un ecou atât de răsunător.

Evaluarea succesului o fac ei, copiii. În cei 23 de ani de când sunt bibliotecară nu am văzut copii atât de entuziasmați, de veseli, de atenți, de curioși, de comunicativi, de preocupați, de creativi și atât de captivați, încât să uite să mai plece acasă.

Jocurile și jucăriile într-o ludotecă îi pot transforma radical. Învață să socializeze, să se joace în echipă, să-și respecte colegii, să aibă grijă de jucării, să își aleagă jocuri și jucării și să se joace în echipe, să fie disciplinați, politicoși și să facă ordine la final. Nimic nu-i apropie și nu-i motivează mai mult decât jocul și jocurile dintr-o ludotecă. O demonstrează experiența greu de destabilizat și imaginile care ne vorbesc de la sine.

Și nu au trecut decât câteva zile!

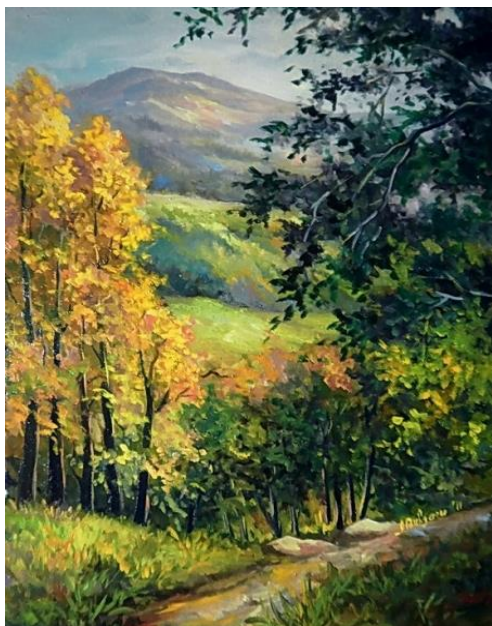
Cea mai specială jucărie e pufosul uriaș Saint Bernard de aceea acest cățel va fi Mascota Ludotecii. Vom face concurs pentru alegerea numelui mascotei. Voluntarii vor igieniza jucăriile de plastic.

Vom avea atât de multe de făcut la Biblioteca Hangu, datorită KGSC Community.

Le mulțumim din suflet pentru tot ceea ce au făcut pentru copiii din Hangu, care nu vor uita niciodată această zi de început de iunie și care au afirmat că "cel mai frumos loc de pe pământ este Biblioteca Hangu".

Bibliotecar, Liliana Pîntea

MOVILA CĂLUGĂRULUI

Pe Calea Mare, în locul numit Boulețul Mic, se află Movila Călugărului, o ridicătură de pământ și de crengi. Legenda spune că atunci când Ștefan cel Mare a avut un război mare cu turcii la Valea Albă, fiind înfrânt, s-a retras cu oștirea în munți, în zona Hangului, în Poiana Colibița. De aici trimitea oamenii săi pentru a supraveghea mișcările turcilor care atacau cetățile Moldovei, între care era și Cetatea Neamțului. Unul din aceștia era călugăr. Mergând pe Calea Mare, pe la Boulețul Mic, a fost prins de turci și omorât, corpul lui rămânând neîngropat, pradă corbilor și animalelor pădurii. După ce turcii au fost nevoiți să se retragă, oștenii lui Ștefan au găsit corpul călugărului și au săvârșit cele de trebuință pentru a fi îngropat în locul în care a fost ucis. Fiind teren stâncos, neputându-i-se săpa o groapă destul de adâncă, au fost așezate peste mormântul lui pietre și fiecare ostaș trecea și punea o creangă de brad. Astfel mormântul călugărului s-a transformat

într-o movilă destul de mare fiind numită de oamenii locului Movila Călugărului. De atunci și până astăzi se pastrează obiceiul ca trecătorii prin acel loc să așeze o creangă pe mormântul călugărului, obicei păstrat până astăzi.

Variantă

În vara lui 1944, un călugăr venea de la Mănăstirea Sihăstria vrând să treacă, pe Calea mare în Hangu. Acest drum era atunci sub controlul rușilor care îi urmăreau pe nemți în retragere spre Transilvania. Văzându-l venind pe cărare, o patrulă rusească l-a somat, în limba rusă, să se oprească. Neînțelegând ce spun, călugărul și-a continuat drumul dar a fost împușcat. A fost găsit, după o săptămână, de enoriașii din Hangu care se duceau la mănăstire. Trupul călugărului era în descompunere. A fost acoperit cu pământ și crengi, iar pe cruce au scris „călugăr necunoscut”. Și au mai scris ca fiecare trecător prin aceste locuri să arunce câte o creangă pe mormânt, obicei păstrat până astăzi. Movila formată din pământ și din crengile aruncate de trecători pe mormântul călugărului se numește Movila Călugărului.

LEGENDA SATULUI AUDIA (1)

În vremea năvălirilor barbare, mulți locuitori fugeau din calea năvălitorilor pentru a nu fi omorâți sau pentru a nu deveni robii acestora. Se refugiau mai ales în pădurile dese din munți, cât mai departe din calea năvălitorilor. Unul din aceste locuri era și ținutul de lângă muntele Ceahlău numit mai târziu Hangu.

Ajunși în aceste locuri nu-și lăsau viața și avutul lor la voia întâmplării. Puneau străji în anumite locuri pentru a urmări mișcările barbarilor și pentru a semnaliza, prin focuri aprinse pe înălțimi, sau prin sunet de bucium sau corn, venirea sau retragerea cetelor dușmane. Din locurile pe unde erau aciuatți, era așteptată cu multă înfrigurare orice înștiințare din partea

acestor străjeri. Reacția locuitorilor băjeniți, adică refugiați în aceste locuri din calea năvălirilor barbare, când auzeau sunetul buciumului sau sunetul din corn al celor ce străjuiau și supravegheau de la Altan, Calea Mare, calea pe unde năvăleau de obicei migratorii, exclamau . „ Se *aude* buciumul ! “

sau „Se aude cornul! “. De atunci numele locului de unde se auzea buciul sau sunetul cornului s-a numit Audia, adică locul de unde se aude.

LEGENDA SATULUI AUDIA (2)

Demult, când hoarde migratoare pornite dinspre răsărit au năvălit și prin ținuturile locuite de români, jefuind, arzând și omorând, o femeie foarte bogată din acele locuri, și-a luat bogățiile și s-a retras din calea acelor năvălitori, în pădurile și coclaurile de la poalele muntelui Ceahlău. Numele acestei femei era Auda și deoarece era cu mult trecută de vârsta tinereții, localnicii i-au spus baba Auda. Locul unde s-a așezat Auda se găsea pe un tăpșan, la poalele unui deal, Muncelu, nu departe de vărsarea unui pârâu năvalnic și zgomotos, în alt pârâu mai mare care, la rândul lui, se vărsa în râul Bistrița. Credea că aici va fi la adăpost, locul unde s-a așezat fiind mai departe de drumurile pe care umblau năvălitorii..

Spre sfârșitul vieții s-a gândit să-și pună la adăpost și averea. A transformat totul în aur, argint și pietre prețioase și le-a îngropat sub muntele Altan. Întrucât nu vroia ca cineva să pună mâna nepedepsit pe această avere le-a închinat diavolului iar în încăperea unde a îngrămadit bogățiile a pus o masă pe care a așezat o solomâzdră din aur care, atunci când cineva ar fi pătruns totuși în această sală a a comorii prindea viața și-l speria silindu-l să plece cât mai repede din acele locuri

De la numele acestei babe Auda, locului și pârâului respectiv i s-a spus Audia și așa a rămas până-n ziua de azi.

COMOARA DE LA ALTAN

În vremea când neamuri nomade au năvălit în locurile românești, se spune că o ceată a acestor nomazi, cunoscuți sub numele de pecenegi, a ajuns și în acest ținut, stabilindu-și tabăra într-un loc care astăzi este numit Smizi, nu departe de muntele Altan. Din acest loc plecau în toate părțile și în locuri mai depărtate, jefuiau tot ce găseau: vite, aur, argint, aramă, monede și podoabe pe care le îngrămădeau aici, la poalele muntelui Altan. Cât timp au stat aici, săptămâni, luni sau ani, nu se știe dar au adunat multe bogății.

Au năvălit și alte neamuri de nomazi. Pecinegii simțindu-se amenințați și chiar fiind bătuți de aceștia, au pus tot aurul, argintul și arama, și podoabele în buți de lemn.

Erau 10 buți cu aur, 10 pline cu argint și 10 cu aramă. Au săpat sub muntele Altan un beci încăpător, cu uși groase de fier și au pus toate bogățiile acolo. După această lucrare au astupat totul cu pământ și au rânduie, prin vrăjile lor, să nu poată nimeni deschide această comoară. Se spune însă că de Învierea Domnului, la miezul nopții, când nici diavolul nici vrăjile nu au nici o putere, ușile comorii se deschid de la sine lăsând liber drumul către comoară, dar numai timp de un ceas. Se spune că un om oarecare, luând cu el și pe copilul său, știind de acest lucru, a intrat în camera unde se afla comoara, și a văzut toate acele buți pline cu bogății și a luat din fiecare cât a încăput în traista ce o avea cu el. s-a grăbit apoi să plece dar copilul său întârziind printre buțile care îl atrăgeau cu strălucirea bogățiilor lor, a alergat și el spre ieșire dar ușile sau închis rămânând captiv sub muntele Altan. Anul următor, în noaptea de Înviere, omul s-a dus iarăși la comoară să-și găsească copilul, dar n-a găsit decât scheletul lui.

Profesor, Gheorghe Drugă

Interviuri

Interviuri

Interviuri

Interviu cu domnul HAGIU MIHAI, Viceprimarul Comunei Hangu

Domnul **Mihai Hagiu** este Viceprimarul comunei Hangu din anul 2008, o funcție nu tocmai confortabilă, când trebuie să găsești soluții pentru cele mai multe dintre problemele edilitar-gospodărești ale comunei, în general și ale oamenilor, în special. Un coleg meticulos și responsabil. Corect și tenace. Serios și subtil. Un om de cuvânt și un prieten pe care poți conta. Atent și sensibil. Atât de sensibil încât ochii i se umezesc ușor când povestește despre copilărie. O infimă problemă de sănătate i-a transformat viața într-o existență plină

de hățișuri și de cotituri, care ar fi îngenuncheat pe oricine s-ar fi aflat în situația lui, fără să îi lase prea multe alternative, de aceea cred că, dincolo de toate vicisitudinile, domnul viceprimar **este un învingător**.

- Domnule viceprimar care a fost primul loc de muncă?
- Primul loc de muncă a fost la Centrala Nucleară Cernavodă, compartimentul administrativ, 1988, după terminarea liceului.
- Ce făceați acolo.?
- În primul rând mă ocupam de cazări, pentru că în fiecare zi veneau și plecau, muncitori detașați din toată țara, le asiguram camerele unde urmau să doarmă bonurile de masă și țineam o evidență exactă.
- Ați fost aproape 20 de ani ofițer de stare civilă, la Primăria Hangu.
- M-am angajat la Primăria Hangu în iulie 1990 . Ocupam atunci funcția de statistician, dar înlocuiam și secretarul comunei când situația o impunea, preluând toate sarcinile acestei funcții, inclusiv cea de ofițer de stare civilă.
- În anul 2008 ați decis să renunțați la acest loc muncă, context în care ați fost ales viceprimar. Ce v-a determinat să faceți acest pas?
- Poate dorința de a schimba ceva în viața mea, dar cel mai mult pentru că îmi doream o altfel de muncă, o muncă de teren, care să nu mă mai țină legat de birou și de lucrurile pe care le făcusem timp de aproape 20 de ani, zi de zi.
- Când începe și când se termină o zi de lucru pentru viceprimarul Hagiu Mihai?
- O zi de lucru? Începe în jurul orei opt și se termină atunci când ajung acasă și când nu mă mai întâlnesc cu oamenii care își spun neajunsurile sau nemulțumirile acolo unde mă găsesc. Sunt rare momentele în care oamenii care au anumite probleme pe care aș putea eu să le rezolv, mă caută la birou.
- Așadar, problemele de la muncă nu rămân închise în birou, le luați cu dumneavoastră acasă.
- Da, așa este. Chiar și în concediu, dacă nu închid telefonul..
- Aveți o lista de prioritati, desigur! Care sunt primele 3 pe listă?
- Pentru mine, orice problemă pentru care cetățenii comunei, în încercarea de a o rezolva, îmi cer sprijinul, constituie o prioritate. Nu aș putea să afirm că există anumite problema mai importante decât altele. Cred însă că priotare sunt încheierea punerii în posesie a terenurilor forestiere, repararea și

Interviuri

Interviuri

Interviuri

întreținerea drumurilor comunale care s-au degradat rău în ultima vreme și extinderea rețelei de alimentare cu apă în Boboteni, unde jumătate din gospodăria nu beneficiază încă de apă curentă. Nu există o ordine strictă. Problemele se pot ivi peste noapte, așa cum s-a întâmplat cu tăiatul ploilor, care reprezentau un pericol pentru construcțiile din jur, fiind foarte înalți, exista posibilitatea ca la prima furtună mai puternică să se desrădăcineze și să cadă peste cablurile de curent electric.

- Cine e sfetnicul dumneavoastră cel mai bun?

- Nu știu. Ascult pe toată lumea, dar fac exact așa cum cred eu că e mai bine. (zâmbește)

- Ați avut sau aveți un model care vă inspiră?

- Nu. Nu m-am gândit la asta. Nu există un model perfect. Greu de spus, acum.

- Mie îmi place Raed Arafat.

- Da. Adevărat. Și mie îmi place. Un om corect, serios, responsabil.

- Cât din ceea ce sunteți azi, datorați educației primite în familie?

- Mult. (oftează) Cei șapte ani de acasă constituie temelia. Însă nici educația primită în școală nu poate fi neglijată.. La 12 ani frecventam o școală din localitatea Bistrița. Printre străini primești mereu lecții de viață. Te maturizezi înainte de vreme. Înveți să fii calm, să lucrezi în echipă, să trăiești într-o comunitate.

- Ați simțit absența familiei?

- La Bistrița era ca și acasă.(zâmbește nostalgic). Deși nici acolo și nici la București nu a fost ușor, recunosc .. La Bistrița locuiam la o mătușă, dar am fost nevoit să învăț repede să mă integrez într-un colectiv deja încheșat. Ca orice copil, mi-am făcut și prieteni, dar și dușmani. Îmi amintesc cu plăcere momentele de la Bistrița.(ochii îi înnăoată în lacrimi) Mi-aș dori oricând să pot retrăi acei ani.

- Cum au fost anii de liceu petrecuți la București?

- Am fost nevoit să mă adaptez repede. Nu aveam alternative. Eram o familie. În comparație cu colegii mei eu eram printre cei mai sănătoși. Pe un prieten, l-am ajutat să se deplaseze timp de patru ani de zile, la masă, la baie, peste tot.

- Experiențele dure trăite atât de timpuriu, ar fi dărmat pe oricine altcineva. Pe dumneavoastră v-au călit, v-au format, v-au modelat...

- Da. De mititel eram tare agitat și nervos. (La liceu am plecat cu lecția învățată). Anii petrecuți departe de casă m-au schimbat enorm. Singur, printre straini, am învățat să fiu calm, să am răbdare. Un lucru foarte important pentru ceea ce fac astăzi. Pentru că atunci când lucrezi cu oamenii ai nevoie de aceste însușiri, mai mult decât de oricare altele.

- În 1998 v-ați întemeiat o familie, iar acum aveți doi băieți frumoși și speciali. Ce ați fi făcut dacă ați fi avut două fete?

- Garduri înalte .(râde) Nu știu dacă poți să faci ceva special, ca părinte, pentru fete sau pentru băieți. Dar cu fetele nu poți să te duci la meci, la pescuit s-au la agățat... (râde din toată inima)

- Povestiți-ne un moment amuzant trăit alături de copiii dumneavoastră.

- Vara anului 2011, în concediu la mare. În prima zi, spre marea bucurie a băieților, valurile mării destul de înalte se alergau unele pe altele din larg și se spărgeau cu forță, înainte de a ajunge la țarm. Bogdan și Rareș, veseli și plini de curaj încercau să le stea împotriva și... de cele mai multe ori,

Interviuri

Interviuri

Interviuri

printre strigătele, râsetele și gălăgia din apă, abia dacă ne regăseam. Cel mai chinuit a fost, bineînțeles Rareș, mezinul familiei, pe care valurile îl purtau fără niciun efort. Abia dacă reușea să-și tragă sufletul și alt val venea, cu forță, să ne disperseze unii de alții..

- Dacă ar fi să întoarceți timpul înapoi, care ar fi momentul de la care ați relua firul vieții?

- Greu de spus. Nu știu dacă există un moment anume. Fiecare moment din viața mea a însemnat ceva.

- Dacă vi s-ar promite îndeplinirea imediată a trei dorințe, care ar fi acelea?

- În primul rând să fiu sănătos, să-mi termin casa și să pot să realizez măcar 60 % din ce mi-am propus ca viceprimar.

- Ce nu vă place la lumea de azi?

- Faptul că ne-am dezumanizat. Egoismul, ura, invidia. Sunt oameni pe care îi cunosc de douăzeci de ani, oameni care s-au schimbat radical acum. E o luptă surdă pentru interesele personale și pentru bani.

- Ce ați schimba, dacă ar fi să conduceți lumea pentru o zi?

- Aș vrea ca oamenii să fie mai buni cu semenii lor, mai înțelegători, mai umani...

- O carte pe care o apreciați.

- "Cocoșatul" de Paul Feval. A fost una dintre cărțile mele "de căpătâi" dacă vrei, o lecție de viață, pe care nu am uitat-o niciodată. Am învățat că uneori cei mai înverșunați dușmani pot deveni cei mai buni și mai loiali prieteni.

- Ce prețuiți mai mult la oamenii din jurul dumneavoastră?

- Sinceritatea. Corectitudinea. Omenia.

- Ce urâți cel mai mult ?

- Meschinăria, falsitatea, ipocrizia.

- Cum v-ați descrie?

- E greu să îți faci o caracterizare. În general un om calm (zâmbește), care își respectă promisiunile..

- Cum credeți că vă percep cei din jur?

- Nu știu. Ar trebui să îmi spună cineva sincer și direct.

- Unul dintre defectele majore?

- Încrederea în oameni și încăpățânarea.

- O calitate specială?

- Loialitatea.

- Coniac sau whisky?

- Pălinca.

- Concediul la munte sau la mare?

- La mare. Eu sunt semn de apă. Unde ar putea „Racul” să se bucure mai mult decât în apă.

- „Cel mai iubit dintre pământeni” sau „Shogun”?

Interviuri

Interviuri

Interviuri

- "Cât mai bine, pentru cât mai mulți!"
- Cum vă vedeți peste 5 ani?
- Mai bătrân.(râde)
- Un gând pentru cititori...
- Le urez sănătate, să aibă ce-și doresc și să fie mai buni.

Redactor șef, Liliana Pîntea

- "Shogun."
- Drama sau comedie?
- Comedie.
- Steaua sau Dinamo?
- Steaua.
- O pasiune.
- Sportul în general, fotbalul în special.
- Un regret.
- Îmi pare rău că nu m-am dus, când eram la București și s-a ivit acest prilej, să mă înscriu la preselecție la fotbal. Tot timpul am regretat această șansă. A fost un tren pe care, din păcate, l-am pierdut.
- O activitate care vă relaxează.
- Pescuitul.
- Deviza dumneavoastră:

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

VARA

A sosit vara, cu raze de soare arzătoare cu dealuri și câmpii pline de flori, cu zumzăit de albine harnice, cu zeci de greieri care cântă, cât e ziua de lungă, ba uneori și noaptea, la chitară, serenade, pentru a îndupleca acest anotimp plin de lumină și culoare, să nu mai plece.

Întreaga natură e plină de viață și de veselie. Petice de cer senin se zăresc printre ramurile cireșilor și vișinilor plini de roade. În depărtare se aud cum sună tălăngile turmelor de oi. Din când în când se aude cum cântă cucul cel bătrân, neîndemânic și buimac, arucând scurte chemări, peste luncile înverzite. Lângă oglinda lacului, în care Masivul Ceahlău, își admiră măreția, seară de seară, toate broaștele susțin, pe diferite voci câte un concert, bucurându-se de căldura nopților senine de vară.

În grădina mea, de lângă casă, printre toate celelalte flori, un mac răsând, cu capul pe spate își scutură rând pe rând, câte o petală roșie ca sângele.

Nici ciocănitorea nu are timp de pierdut. Se aude, din mijlocul codrului, cum își caută de mâncare, ciocănind în scoarța copacilor bolnavi.

Mă gândesc că vacanța de vară, bate încetișor la ușa clasei noastre și mă bucur, dar umbra tristeții alungă bucuria, pentru că trebuie să ne despărțim de doamna învățătoare.

Va fi tare greu pentru noi, în clasa a V-a.

Popa Daniela, clasa a IV-a, înv. Manolache Steluța

De reținut

De reținut

De reținut

”ERGONOMIA APLICATIVĂ ÎN SISTEMUL OM-COMPUTER-MEDIU”
”Un îndemn la acțiune. Aplică singur ergonomia la locul tău de muncă”

Autorii acestei cărți Dr. ec. Suzana Geangalău - coordonator și autor, Dr. med. Virgil Răzeșu, ing. Ionel Țepeș Ghibosu și ec. Dorina Paleu.

Argumente reale pro-ergonomie.

Potrivit estimărilor, până în anul 2015, numărul calculatoarelor electronice, inclusiv laptop-uri, va crește de la 4,5 milioane de unități în 2010, până la 7,5 milioane de unități în 2015, reprezentând o creștere de circa 70 % (sursa Mediafax).

Tehnologia Informației și Comunicațiilor (TIC) se extinde pe scară largă și vizează segmente bazate pe electronică: e-guvernare, e-business, parteneriate cercetare-producție-inovare, pe competitivitate, pe promovarea serviciilor eco-eficiente, sănătate, învățământ, cultură și creare unor noi locuri de muncă. Dar, pe lângă beneficiile de necontestat aduse de TIC, aceasta prezintă și riscuri/disfuncții pentru sănătatea și viața lucrătorului la computer care, acumulate în timp, afectează întreg organismul uman. Prin aplicarea ergonomiei se asigură confortul optim, reflectat în economie de energie, de efort și de timp, se păstrează sănătatea lucrătorului la computer și se mențin rezultate superioare în muncă, materializate în eficiență, salarii și bunăstare.

Denumirea de ergonomie provine din limba greacă *ergo*-muncă și *nomos*-lege - ”lege a muncii” și ar trebui cunoscută de toți lucrătorii la computere. Cercetarea ergonomică la locul de muncă în activitatea computerizată constituie o necesitate imperioasă, determinată de extinderea tehnicii de calcul în toate domeniile de activitate. Cercetătorii în ergonomie sunt cei care analizează și identifică noile cerințe ale procesului de muncă față de om și față de mijloacele tehnice în sistemul om-computer-mediul. Scopul ergonomiei aplicative îl constituie adaptarea muncii la om și a omului la munca sa, în condițiile unui mediu și confort optim, care să contribuie la scăderea efortului în muncă și la creșterea eficienței muncii.

Esența ergonomiei se rezumă la trei cuvinte: Confort-Sănătate-Eficiență. Aceste trei cuvinte se interconstruiesc de aceea, spre acestea trebuie să ne îndreptăm atenția, atunci când citim, pe coperta cărții: ”Un îndemn la acțiune. Aplică singur ergonomia la locul tău de muncă.”

Confort ergonomic înseamnă totalitatea condițiilor materiale, de mediu și psihosociale, care asigură o ambianță civilizată, plăcută, comodă, care previne factorii de disconfort. Eficiența se reflectă în creșterea productivității, prin reducerea consumului de energie, de efort și de timp, concretizată în cantități mai mari de lucrări procesate pe computer, de calitate superioară, care se regăsesc în creșterea veniturilor.

De ce am scris această carte?

Pentru că nu există; este o lucrare aplicativă inedită, pentru activitatea computerizată;

Pentru că este utilă oricărui lucrător la computer,

Din dorința de a contribui la promovarea științei și practicii ergonomiei în activitatea de prelucrare automată a datelor.

Ergonomia specifică activității computerizate se impune ca știință pentru toate instituțiile și organizațiile și pentru toate structurile ierarhice, ajungând până și în casele oamenilor. Acest proces este determinat de dezvoltarea, în ritm accelerat a tehnologiei digitale și presupune însușirea de cunoștințe complementare cumulative în relația computer-ergonomie.

Cartea este abordată sistemic, costă 30 lei și se difuzează prin:

Bibliopolis – Librăria Casa Cărții, telefon 0233/214570

Librăria Cetatea Doamnei – 0233/219927, Asociația Ecoforest Neamț – 0233/228380

Dr. Ec. SUSANA GEANGALĂU

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

răspuns eu cu tristețe.

- Toată natura e fericită și vioaie, numai eu nu mă pot împotrivi vântului.
- Oare ce s-a întâmplat, albinuță mică, de totul e așa vesel, parcă și soarele e mai strălucitor, pe bolta senină? am întrebat eu.
- Nu știi? A sosit vara.

Abia atunci am observat macii roșii risipiți prin iarba înaltă smălțuită cu flori multicolore. Abia atunci am zărit cerul senin, fără nici un nor, pe care soarele arzător se plimba în voie. Abia atunci am văzut cireșele din copacul de lângă prispă, date în pârg, iar vișinul de lângă fântână, plin de fructe. Albinuța încă se odihnea pe mâna mea, cu coșulețele pline de polen. M-am ridicat încet, am lăsat cartea jos, fără să o deranjez și am așezat-o pe o floare. Venise vara, anotimpul meu preferat.

Robert Nemțeanu, clasa a IV-a, înv. Manolache Steluța

Vara

Prima zi de vară. Oare cum am uitat că este 1 iunie astăzi și că e Ziua Copilului! Și cât am așteptat această zi! La școală ne așteaptă o zi minunată, iar la bibliotecă ne așteaptă tot felul de surprize și premii. Cum să nu ne placă vara?

Vara asta în care soarele își aruncă, din înaltul cerului, brațele peste tot pământul. Mireasma de fân cosit ne dă târcoale, certându-se cu parfumul florilor din grădină. Dincolo de dealuri, răsună tălăngile turmelor de oi, iar seara cântă singuratic, câte un buciom. Și greierele se aude cântând în iarba înaltă, arsă de soare. Se trezește de dimineață, se spală pe ochi cu roua de pe firele de iarbă, își verifică strunele chitarei și se apucă de treabă, acompaniind furnicile

și albinele care muncesc din greu, pentru a-și aduna provizii. Veselului greieraș îi țin hangu toate păsările din zăvoi, care cântă pitite printre ramurile copacilor. Am uitat! Cred că s-au copt deja cireșele! Și am uitat că, în curând va veni vacanța. Nu e tocmai o bucurie extraordinară, pentru că ne vom despărți de doamna învățătoare, dar asta este o altă poveste.

Asavei Letiția, clasa a IV-a, înv. Manolache Steluța

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

BASMUL VERII

În luna martie, Iarna și Primăvara s-au certat, în acest an, mai mult decât altă dată. Iarna a hotărât să plece cu câteva zile înainte de 1 martie, pentru a lăsa loc Primăverii, cu alaiul ei de ghiocei și vioarele, de copaci înfloriți și zile însorite, dar după ce Primăvara, cu o bagheta magică a topit zăpada și a lăsat ghioceii să răsară, Iarna, nu se știe din ce motive, s-a răzgândit și s-a întors, cu furie.

Era trecut de mijlocul lunii martie, când a nins nopți la rând, iar gerul a desenat din nou flori de gheață pe geamuri. Primăvara a revenit târziu, tristă și mâhnită și a plecat repede, pentru a nu o supăra pe Vară, care se pregătise deja să își facă simțită prezența.

Vara a venit, ca în fiecare an, cu părul plin cu spice galbene, purtând bijuterii din cireșe, căpșuni și caise. Rochița ei, realizată din razele strălucitoare ale soarelui și nori vioi, acoperă agale, pantofii cusuți cu stele argintii. Brațele îi sunt pline de flori, iar în

jurul ei roiesc zeci de fluturi. Costumată astfel se îndreaptă spre școală și le spune copiilor că vacanța e gata să bată la ușă, apoi fugă la bunica ei - Pădurea - și dă de știre viețuitoarelor că vor găsi de mâncare fructe de pădure, ciuperci și smocuri întregi de iarbă crudă și dulce și că vor putea să-și potolească setea, poposind la izvoarele cu apă limpede și rece din inima pădurii.

Nici ea nu rezistă tentației și fugă într-o poiană unde știa că este multă zmeură. Își potolește foamea, apoi pornește în căutarea familiei Ursulescu. Află de la ei că au strâns bănuț cu bănuț pentru ca vara asta să poată merge într-o stațiune de munte, unde să se poată odihni și unde puii lor mici să se poată juca nestingheriți de nimeni. A fost informată că familia Vulpescu va merge și ea la munte, dar va avea o vacanță mai scurtă, pentru că puii ei trebuie să își termine Cursurile de șiretenie. Familia Lupescu va rămâne în acest an să-și petreacă vacanța de vară acasă, întrucât are mai mulți copii care merg la cursuri de supraviețuire pe timp de iarnă.

Vara stă pe gânduri. Ea tocmai voia să meargă în vacanță la mare, în timp ce toate necuvântătoarele își doresc un concediu la munte, în mijlocul naturii. Nu va renunța însă la ideea ei. La mare poate sta la plajă, se poate distra cu clovnii și poate merge la spectacole. Se întoarce încet, în poiana cu zmeură, își face rezervare telefonică într-o stațiune de lux, apoi se așează să se odihnească pe mușchiul verde și răcoros, cu dorința de a o ruga pe Toamnă să se grăbească în acest an.

visează că florile, fluturii, albinuțele sunt supărate că le-a trădat. Se sperie, tresare și terzindu-se din somn, le promite că va ruga toamna să întârzie.

Dascălu Rebeca Ștefania, clasa a VI-a, Școala Buhalnița,
Prof. Dominte Teodora

